

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró I.rendű felperes neve (IV.rendű felperes címe) I. rendű, a dr. Bay Endre pártfogó ügyvéd (.....) által képviselt, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, a személyesen eljáró III.rendű felperes neve (.....) III. rendű és a dr. Bay Endre pártfogó ügyvéd (.....) által képviselt, IV.rendű felperes neve (IV.rendű felperes címe) IV. rendű felpereseknek - a dr. Szilágyi István ügyvéd (.....) által képviselt, I.rendű alperes neve (....) I. rendű, a dr. Sár Csaba ügyvéd (.....) által képviselt, II.rendű alperes neve (....) II. rendű, és a törvényes képviselő (.....) által képviselt, kk. III.rendű alperes neve (.....) III. rendű és kk. IV.rendű alperes neve (.....) IV. rendű alperesek ellen - kártérítés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. április 16. napján kelt, 8.P.27.200/2005/73. számú ítélete ellen a II. és IV. rendű felperesek 79. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése és a II. rendű alperes által Pf. 4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és a IV. rendű felperes keresetét teljes egészében elutasítja, egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú bíróság dr. Bay Endre ügyvéd (.....), mint a II. és IV. rendű felperesek pártfogó ügyvédje munkadíját 14.400 (Tizennégyezer-négyszáz) Ft-ban állapítja meg, amelyet az állam visel. A megállapított összegből 12.000 (Tizenkettőezer) Ft a pártfogó ügyvédi munkadíj és 2.400 (Kettőezer-négyszáz) Ft az általános forgalmi adó. Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fenti összeget utalja ki a pártfogó ügyvéd részére, az ellátmány terhére.

Köteles a II. rendű felperes 15 napon belül az I. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) Ft, a II. rendű alperesnek 20.000 (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget megfizetni.

Köteles továbbá a IV. rendű felperes 15 napon belül az I. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) Ft, a II. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget megfizetni.

A II. és IV. rendű felperesek teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - a megismételt eljárásban hozott ítéletével - kötelezte a II. rendű alperest 5.000 USD-nak és az összeg 1995. január 1. napjától a kifizetésig számított pénzügyi kamatának a IV. rendű felperes javára történő megfizetésére. A IV. rendű felperes ezt meghaladó keresetét, továbbá a II. III. rendű felperesek keresetét elutasította. A III. és IV. rendű alpereseket az ítéleti rendelkezés tűrésére kötelezte.

A II. és IV. rendű felpereseket képviselő pártfogó ügyvéd első- és másodfokú együttes díját és költségét 150.000 Ft-ban állapította meg és rendelkezett annak az ellátmány terhére kiutalásáról. Kötelezte az I. rendű felperest, az I. és II. rendű alperesek javára személyenként 150.000 Ft együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére. A II. és III. rendű felpereseket az I. és II. rendű alperesek javára személyenként 20.000 Ft, IV. rendű felperest az I. rendű alperes javára 50.000, a II. rendű alperes javára, pedig 20.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy az eljárási illetéket a „felperesek” személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítéleti tényállás lényege szerint az I. rendű alperes magyarországi népdalgyűjtő körútja alkalmával 1977-ben ...ön rögzítette az 1984-ben elhunyt ... (művésznevén) cigány népdal énekes által énekelt dalokat is. Az I. rendű alperes 1993-ban CD lemezt adott ki „...” címmel, amelyen a által előadott „.....” és az „....” című dalok is szerepeltek.

Az I. és II. rendű alperesek 1994. december 21-én Párizsban írásbeli megállapodást kötöttek egymással a „.....” című album egyes felvételeinek felhasználására, ezek közül megemlítve ... és által előadott dalokat, továbbá a „.....” című album „....” című dala mesterfelvétele egy részletének befoglalását is. A II. rendű alperes az I. rendű alperes cégének, a-nak az átadott jogok ellenértékéért egyszeri, végleges és mindent magában foglaló 20.000 USD összegű jogdíjat, továbbá a zeneszámban közreműködő művészek részére 9.000 USD összegű jogdíjat vállalt megfizetni. Ez utóbbira nézve a felek úgy rendelkeztek, hogy 5.000 USD a Martin György Alapítványt, 3.000 USD, 1.000 USD pedig illeti meg.

E szerződés alapján hozta forgalomba 1995-ben a II. rendű alperes a együttes „.....” című hanglemezét, amelyen az „....” továbbá a „.....” című albumban már megjelent dalok részleteit is felhasználták. A felhasznált 1:16 perc hangmintáért 3.000 USD (másodpercenként 39,47 USD) díjazásban részesült, míg a három műkedvelő cigány népdalénekes által elénekelt 3:02 perces részletért a Martin

György Alapítvány 5.000 UDS-t kapott, amely másodpercenként 27,47 USD-nak felelt meg. A által énekelt dalok 1:19 percnyi részt tettek ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete ismertette továbbá, hogy az énekes fia, az I. rendű felperes - aki az I. rendű alperesnél hagyatékának képviselőjeként lépett fel - jogdíjat igényelt az 1996-ban Grammy-díjat elnyert „....” című lemez miatt. A Művészeti Szakszervezetek Szövetsége Előadóművészi Jogvédő Iroda közreműködésével 2000. tavaszán létrejött egy megállapodás az I. rendű felperes és az I. rendű alperes között, amelynek alapján az I. rendű alperes az I. rendű felperesnek 2000. május 5-én bruttó 2.170,13, nettó 1.842,68 USD jogdíjat utalt át. A megállapodás aláírását követően az I. rendű felperes keresetében - arra hivatkozással, hogy a megállapodás alapján folyósított összeg csak édesapjának az előadóművészi közreműködéséért járó jogdíjra vonatkozott -, kártérítés címén indított pert az I. és II. rendű alperesek ellen. A jogelőd személyiségi jogainak megsértését is állítva az I. rendű alperessel szemben egyéb jogkövetkezmények alkalmazását is kérte.

A felperesi álláspont összefoglalóan az volt, hogy nem egyszerűen a folklórmű adatközlője, hanem szerzőnek és előadóművésznek is tekintendő, ezért a neve feltüntetésének mellőzése, illetőleg az 1977-ben felvett hanganyag későbbi I. és II. rendű alperesek általi felhasználása jogellenes volt.

A tényállás tartalmazta azt is, hogy az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét hatályon kívül helyező 8.Pf.20.062/2005/9. számú végzésében a Fővárosi Ítéltábla rámutatott arra, miszerint nem volt szerző, azonban előadóművésznek tekinthető, attól függetlenül, hogy a folklór körébe tartozó műveket adott elő. A másodfokú bíróság hiányolta, hogy az elsőfokú ítéletben az egyes használati cselekmények nem kerültek megjelölésre és az elsőfokú bíróság azt sem döntötte el, hogy melyik használati cselekményre a szerzői jogra vonatkozó mely időpontban hatályos jogszabályi rendelkezést kell alkalmazni. Előírta továbbá az I. rendű felperes és az I. rendű alperes által 2000-ben megkötött szerződés tartalmának részletes feltárását és értelmezését abban a tekintetben, hogy az I. rendű felperes mennyiben érvényesítette a többi örökösárs igényét. A megismételt eljárásban vizsgálni kell azt is, hogy az I. rendű felperes az átvett díj fejében adott-e utólagos hozzájárulást a felvétel nyilvánosságához közvetítéséhez és hogy a díjazás arányos volt-e a bevétellel. A másodfokú végzés hangsúlyozta azt is, hogy a különböző felhasználási cselekményekhez külön-külön díjazás kapcsolódik, továbbá felhívta az elsőfokú bíróság figyelmét arra, hogy a kártérítési követelés megítélésének feltétele a felróható magatartás megállapíthatósága.

A megismételt eljárásban, amelyben az I. rendű felperes mellett másik két gyermeke, II-III. rendű felperesek, valamint a túlélő házastársa, a IV. rendű felperes is perben állt, a felperesek többször módosították kereseti kérelmeiket. Az I. rendű felperes utóbb keresetétől - a IV. rendű felperes igényére tekintettel - elállt, az I-II. rendű alperesek azonban a per e részbeni megszüntetéséhez nem járultak hozzá. A IV. rendű felperes keresetét végül úgy tartotta fenn, hogy az I. és II. rendű

alpereseket egyetemlegesen az 1.682.865 db értékesített hanghordozó után darabonként 1 USD, vagyis 1.682.865 USD, és ennek 2002. január 1-től évi 2,5 % kamata vagy 2 x 500.682,1 euró, illetőleg évi 2 % euró- kamat megfizetésére kérte kötelezni. Követelése jogcímeiként a szerzői és előadóművészi díjigényt, illetve a kártérítést jelölte meg. Ezen túlmenően kérte a II. rendű alperesnek a jogsértéstől eltiltását, az előállított hanghordozók megsemmisítésére kötelezését.

A II-III. rendű felperesek - feltételesen - a IV. rendű felperes követelésének helyt adás esetére a megjelölt összeg 1/7 részére tartottak igényt.

Valamennyi felperes kérte továbbá elhunyt gyermeke két leszármazójának, a III. és IV. rendű alpereseknek az ítéleti rendelkezés túrására kötelezését.

Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását indítványozták.

Az elsőfokú bíróság - a II. rendű alperes védekezésére tekintettel - nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. tvr. (Nmjt.) 54. § (1) bekezdése, 56/A. § (1) bekezdése és 19. §-a felhívásával úgy foglalt állást, hogy a magyar bíróságnak van joghatósága az ügyben eljárni.

A Fővárosi Ítéltábla végzésében foglalt előírás szerint értelmezte a 2000. májusában, az I. rendű felperes és az I. rendű alperes között megkötött megállapodást, és olyan következtetésre jutott, hogy az azt megkötő felek a jogvitát egymás között végleges jelleggel rendezték, következésképp az I. rendű alperessel szembeni igény alappal nem érvényesíthető. Bár az I. rendű felperesnek egyedül nem volt joga ilyen megállapodás megkötésére, ennek csak örökösársai, illetve a IV. rendű felperes irányában lehet jogkövetkezménye.

Az elsőfokú ítélet a II. rendű alperes felhasználási cselekményével összefüggésben rámutatott arra, hogy az adott esetben nem a szerzői jogról szóló, jelenleg hatályos 1999. évi LXXXVI. törvény (Szt.) alkalmazható, hanem a II. rendű alperest illetően az 1969. évi III. törvénynek (régi Szt.) az 1994. július 1-jét követően hatályos rendelkezéseiből kell kiindulni.

A régi Szt. 49. § (1) bekezdése, 50/I. § (2) bekezdése értelmében a felhasználási cselekményhez, a II. rendű alperes részéről megvalósított többszörözéshez, szükséges lett volna az előadóművész hozzájárulása, mivel az 1995. évi felhasználás 1977-es hozzájárulásától eltérő célra irányult, és nem áll fenn a szabad felhasználás esete. Ebből viszont az következik, hogy az örököst a régi Szt. 50. § (1) bekezdése szerint a díjazás megilleti.

Az ítélet kifejtette továbbá, hogy a BH1972. 7096. jogesetben írtak szerint a szerzői díj nem az állagörökösöknek, hanem kizárólag a haszonélvezőnek, a túlélő házastársnak jár. Ezért a II-III. rendű felperesek keresetét elutasította.

A IV. rendű felperes, a túlélő házastárs vonatkozásában az volt az álláspontja, hogy az ő részére egyösszegű díjazás jár az előadóművészek vagy más közreműködők honorálásának szakmai szokásai alapján függetlenül attól, hogy ő kártérítési igényt érvényesített. A díj mértéke kapcsán mérlegelése körében úgy ítélte meg, hogy a hivatásos előadóművészeket megillető összegnél nagyságrendekkel magasabb díjazásban özvegye sem részesülhet, figyelemmel arra is, hogy a rögzített dalokból a II. rendű alperes csupán részleteket vett át. Mindezekre tekintettel állapította meg a II. rendű alperest terhelő marasztalás összegét, és kötelezte kamat fizetésére is a IV. rendű felperes javára.

Tekintettel arra, hogy előadóművész volt és nem minősül szerzőnek, elutasította a IV. rendű felperesnek a szerzőt megillető polgári jogi igényeit.

A III. és IV. rendű alperesekkel szemben - a kereset szerint - tűrésre kötelező rendelkezést hozott.

A perköltségekről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint - az I. rendű felperest és a II. rendű alperest, illetően a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján - döntött, alkalmazva a pártfogó ügyvédek díjazásáról és költségeinek megállapításáról szóló 7/2002.(III. 30.) IM rendeletet.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. és IV. rendű felperesek által joghatályosan - a pártfogó ügyvédjük útján - előterjesztett fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatásával, a marasztalási összeg keresetük szerinti felemelésére irányult.

A másodfokú tárgyaláson fellebbezésüket úgy pontosították, hogy a IV. rendű felperes az 1.682.865 Ft 6/7 részére, a II. rendű alperes 1/7 részére tart igényt, nem kártérítés, hanem előadóművészi jogdíj címén.

Változatlanul a jelenleg hatályos Szjt. 73. § (1) bekezdését és 74. §-át látták alkalmazhatónak, a együttes népszerűségét és lemezeinek nagy példányszámát hangsúlyozva. Indítványozták az ARTISJUS vagy más szakmai szerv szakvéleményének beszerzését. Rámutattak a szerzői jogi díjazásoknak a rendszerváltás óta eltelt időben bekövetkezett lényeges változására.

A II. rendű alperes az elsőfokú bírósági ítélete ellen csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, a IV. rendű felperes keresetének teljes elutasítása érdekében.

A másodfokú tárgyaláson az eddigi perbeli nyilatkozatainak fenntartása mellett elévülési kifogást terjesztett elő: hivatkozása szerint a II. rendű felperes 2005. szeptember 9-én, a IV. rendű felperes, pedig 2007. május 9-én terjesztette elő vagyoni igényét, amely az 1977-ben történt rögzítésre és az 1995. évi használati cselekményre tekintettel bírósági úton már nem érvényesíthető. Utalt arra is, hogy a másodfokú eljárásban egyébként sincs mód új bizonyíték előterjesztésére, további szakértő bevonására.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben- hagyását indítványozta. Rámutatott arra, hogy változatlanul nem ért egyet az elsőfokú bíróságnak a joghatóság kérdésében elfoglalt álláspontjával. Ismételtén előadta, hogy a felek az 1994. évi szerződést a francia, a 2000. évi megállapodást a belga jog uralma alá rendelték. Hangsúlyozta, hogy az ő vonatkozásában az 1969. III. törvény eredeti - és nem az 1994. évi módosított - szabályait kell alkalmazni, márpedig a törvény eredeti 49. § (3) bekezdése értelmében kizárólag a hivatásos előadóművész részesülhet jogdíjban.

A II. és IV. rendű felperesek az elévüléssel kapcsolatban nem hivatkoztak annak nyugvására vagy megszakadására. Az I. rendű felperes azt adta elő, hogy az általa indított kereset a IV. rendű felperesre is kihatott.

Az I. rendű alperesnek a joghatósággal kapcsolatos kifogása kapcsán a Fővárosi Ítéltáblának foglalkoznia kellett azzal a kérdéssel, hogy egyáltalán jogosult-e a magyar bíróság a perben eljárni. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal annak megítélésében, hogy fennáll a magyar bíróság joghatósága.

A „joghatóság” fogalma azt jelenti, hogy a különböző országok bíróságai közül melyik jogosult eljárni. Ezzel szemben a „jogválasztás” (jogkikötés, választott jog) arra a kérdésre ad választ, hogy a kötelmi jogi jogviszonyokban a felek melyik anyagi jogot tekintik irányadónak, melyik ország anyagi joga szerint kell megítélni a szerződés érvényességét, érvénytelenségének jogkövetkezményeit, a szerződésből folyó jogokat, kötelezettségeket. Ebből a fogalmi különbségből következik, hogy a francia vagy a belga jog választása nem érinti a magyar bíróság - nem kizárt - joghatóságának fennállását.

A II. és IV. rendű felperesek fellebbezése nem alapos, a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla előre bocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelem keretei között bírálta felül. Nem terjesztett elő fellebbezést a III. rendű felperes az ítéletnek a keresetét elutasító rendelkezése ellen és jogerőre emelkedtek a kizárólag előadóművészi minőségéből következő - a hanghordozók megsemmisítésére, illetve a jogsértéstől eltiltásra vonatkozó - ítéleti megállapítások, továbbá az I. rendű alperessel szembeni elutasító ítéleti rendelkezések is.

Az előzőekből következik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban kizárólag a II. rendű felperes keresetét elutasító ítéleti rendelkezést, valamint a IV. rendű felperes javára szóló marasztaló rendelkezés jogalapját és összecszerűségét bírálhatta felül.

Mivel a II. rendű alperes az eljárásnak ebben a szakaszában terjesztett elő elévülési kifogást, a másodfokú bíróságnak állást kellett foglalnia abban a kérdésben, hogy a fellebbezési eljárásban egyáltalán van-e lehetőség az igény elévülésére hivatkozni.

Ebben a 2000. május 23-án indult eljárásban ugyanis alkalmazni kell a Pp.-nek az 1999. CX. törvény 38. §-ával módosított 235. § (1) bekezdését, amely bizonyos korlátokat állított fel a fellebbezésben felhozható tényállításokra és bizonyítékokra.

A Pp. 235. §-ának a 2000. január 1-e után hatályos (1) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint az elévülési kifogás előterjeszthetőségét illetően abból kell kiindulni, hogy az elévülésre hivatkozás több jogi elemet foglal magában. Egyrészt van időmúlási eleme -, ami nem más, mint jogi tény -, van anyagi jogi eleme - az igény bírói úton érvényesíthetőségének elenyészése -, és van eljárási jogi eleme, vagyis az erre utaló perbeli nyilatkozat. Az anyagi jogi és az eljárási jogi elemek kívül esnek a Pp. 235. § (1) bekezdése által kijelölt kereteken, tehát kizárólag az időmúlást kell értelmezni abból a szempontból, hogy a (jogi) tény újnak tekinthető-e.

Ezt a kérdést viszont csak a konkrét üggyel összefüggésben lehet megválaszolni.

A másodfokú bíróság az adott ügyben nem látta akadályát az elévülési kifogás fellebbezési eljárásban való előterjesztésének, mivel a használati cselekmények megvalósulásának időpontja - a Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében az elévülés kezdete -, továbbá a II. és IV. rendű felperesek keresete előterjesztésének ideje ismert, a periratokból megállapítható volt.

A II. rendű alperesnek a régi Szjt. 1994. július 1-jét követően hatályos 49. § (1) bekezdés b) pontja alapján az előadóművészi hozzájáruláshoz kötött felhasználási cselekmény az 1995-ben - pontosan meg nem határozható napon - volt, ezért az elévülés kezdőnapja - a II. és IV. rendű felperesekre legkedvezőbben számítva is - az 1995. december 31-ében jelölhető meg.

A II. rendű felperes legelőször a 2002. december 4-én tartott tárgyaláson tett olyan nyilatkozatot, miszerint igényt kívánt érvényesíteni jogutódjaként (8.P.24.132/2000/42. számú irat 4. oldal utolsóelőtti bekezdés), 2003. január 15-én érkezett beadványában úgy nyilatkozott, hogy jogutódként kéri a jogdíjból való részesítését. Határozott kereseti kérelmet egyik esetben sem terjesztett elő.

A IV. rendű felperes csak 2007. április 25-én terjesztette elő kereseti követelését és „tartotta fenn” a pertársai által korábban megtett perbeli nyilatkozatokat (8.P.27.200/2005/46/2. számú irat).

Mivel a követelések a Ptk. 324. § (1) bekezdése értelmében - bizonyos kivételektől eltekintve - öt év alatt évülnek el, a követelések elévülése - mivel annak nyugvására, megszakadására vonatkozó peradat nem merült fel - legkésőbb 2000. december 31-én bekövetkezett.

A Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet, tehát helyesen hivatkozott a II. rendű alperes arra, hogy mind a II., mind a IV. rendű felperes elkésett az igényének érvényesítésével. Nem volt megalapozott az I. rendű felperesnek az a jogi álláspontja, hogy igényérvényesítése mintegy „kihatott” pertársaira is. Arra lehetőség van, hogy a pertárs - meghatalmazással - képviselje a pertársat, de a polgári perben nem mellőzhető a felek megjelölése, tehát egy általánosságban megtett nyilatkozat nem pótolja más személy keresetindítását.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit, pedig a - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - részben megváltoztatta, és - mivel a II. rendű felperes keresete alapján marasztalásra már az elsőfokú eljárásban sem került sor - a IV. rendű felperes keresetét is elutasította.

Az eredményes csatlakozó fellebbezés folytán a II. és a IV. rendű felperesek az I. és II. rendű alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére kötelesek [Pp. 239. §, 78.§ (1) bekezdés]. A II. rendű alperest megillető perköltség magában foglalja az általa lerótt fellebbezési eljárási illetéket is. A jogi képviselői munkadíjat a Fővárosi Ítéltábla - az eljárás megindulásának időpontjára tekintettel - a 8/2002. (III.30.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése és 2. §-a szerint - a kifejtett munkát is figyelembe véve - mérlegeléssel állapította meg.

A II. és IV. rendű felperesek teljes személyes költségmentességben részesültek. Az eredménytelen fellebbezésük folytán pártfogó ügyvédjük díját a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés b) és 5. § (2) bekezdése szerint állapította meg és rendelkezett annak kiutalásáról.

A le nem rótt 900.000 Ft fellebbezési illetéket az állam viseli [6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §].

Budapest, 2008. december 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági ügyintéző